СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 116. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЧЕРВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 19, 1987 No. 116. VOL. XCIV.

УКРАЇНЦІ З ДЕЛАВЕР СУДЯТЬ СІ-БІ-ЕС

Вілмінгтон, Дел. — Українська група в стейті Делавер через адвоката Юрія Пазуняка внесла скаргу до федерального окружного суду проти телевізійної станції Сі-Бі-Ес та корпорації Крайслер, в якій говориться, що фільм показаний Сі-Бі-Ес і спонзорований Крайслером під назвою „Утеча з Собібору" невірно представляє українців, як нацистських наємників під час Другої світової війни.

В цьому оскарженні говориться про те, що фільм висвітлений телевізійною мережею Сі-Бі-Ес в квітні ц.р. був „безприкладним, шкідливо-упереджуючим нападом" на українців.

Українська група в своєму оскарженні старається про судове скасування дозволу Сі-Бі-Ес та вимагає грошового відшкодування за пошкодження українського імени.

Появився календар 1000-ліття хрищення Руси-України

Ню Йорк. — Заходами Фундації Українського Вільного Університету при співпраці Наталії Андрусів вже вийшов з друку на 1988 рік Ювілейно-історичний стінний календар 1000-ліття Хрищення України.

Розмір календаря 18 на 22 інчів, виконаний на доброму лискучому папері, графічно оформлений мисткинею Любою Мазяр.

Календар складається із 13-ти картин історичного буття української нації св. п. мистця Петра Андрусіва. На обкладинці славна праця мистця — кольоровий образ Хрищення України.

Кожна картина — це кольорова репродукція історичних праць П. Андрусіва, з яких можна зробити окремі обрамовані картини.

Замовляти можна у: Ukrainian Free University Foundation, Inc., 203 2nd Ave., New York, N.Y. 10003.

Появився друком літопис УПА Перемищини

Торонто, Онт. — Цього року, тут, з Видавництва Літопису УПА, з циклу видань Літопис Української Повстанської Армії, том 14, надруковано книгу „Перемищина: Перемиський Курінь УПА, ; Денники сотні „Крилача" (Ярослава Коцьолка) „Ударники" 6, 96 а — пера хор. Ярослава Коцьолка, хор. Володимира Щигельського та бунчужного „Ореста" та документи сотні; книга друга. Обкладинка роботи мистця Мирона Левицького. Редагувала Колеґія; відповідальний редактор Є. Штендера, співредактор П. Й. Потічний.

Видавництво Літопис УПА пише, що „У 45-річчя постання УПА і 40-річчя рейду відділів УПА в Західню Европу присвячуємо цей том Літопису УПА всім тим воякам, що загинули на полі бою у рейді в Західню Европу і в боротьбі проти трьох комуністичних держав — СРСР, ПНР і ЧСР, які уклали союз проти УПА, і тим, що були в польських і радянських комуністичних тюрмах".

Книгу цю в ціні 15 долярів можна замовляти, написавши на адресу: Litopys U.P.A., P. O. Box 97, Station „C", Toronto, Ont., Canada, M6J 3M7.

ВЕСНЯНА ЗАБАВА

Кергонксон, Н. Й. — Пластова Станиця в Кергонксоні влаштовує Весняну забаву на Союзівці в суботу, 27-го червня ц.р., о год. 8-ій вечора. Гратиме оркестра Н. Гірняка, смачний буфет у заряді пластунок-сеніорок. Дохід призначений на пластові табори.

КУС в Торонто запрошує чужинецьких науковців

Торонто. — Протягом 1986-87 академічного року Катедра Українознавчих Студій (КУС) при Торонтонському університеті започаткувала програму гостюючих чужинецьких науковців.

Ціллю цієї програми є уможливити чужинецьким українiстам з країн поза Північно-американським континентом вести наукові досліди в ділянках українознавчих місяців упродовж шести місяців. Гостюючі науковці вважаються співпрацівниками катедри і мають право користуватися щораз то багатшими бібліотечними надбаннями та іншими науковими ресурсами українознавчих студій при Торонтонському університеті.

Під час 1986-87 року програму гостюючих чужинецьких науковців започатковано з двома українiстами з Китаю та Югославії.

Д-р Шен Юн, професор Гейлонджіянського університету в Харбіні, Китай, розпочала свої наукові досліди в Канаді в університеті МекМастер на запрошення проф. Петра Потічного, а з початком лютого 1987 року вона розпочала свою працю при Катедрі Українознавчих Студій в Торонто. Головним завданням д-р Шен Юн є придбати основні матеріяли для навчання про Україну на її корінній території.

Д-р Шен Юн переклала на китайську мову недавно опублікований „Історичний Атлас України" проф. Павла Р. Магочого, а тепер працює над аннотованою бібліографією українознавчих студій, беручи за основу „Історію України" авторства проф. Магочого. Видання цих праць китайською мовою піднесе українознавчі студії на вищий міжнародний рівень.

Другим гостюючим науковцем Катедри був д-р Любомир Медєші з югославського університету в Новому Саді. Д-р Медєші, уродженець Воєводинської области, є активним науковим та культурним діячем серед української меншини, яка там живе. Д-р Медєші підготовляє видання своєї докторської дисертації про національне питання серед свого народу в часі між двома світовими війнами.

Д-р Медєші та д-р Юн брали участь в семінарах КУС, де вони прочитали свої наукові доповіді з українознавчою тематикою.

Програма гостюючих чужинецьких науковців при Катедрі Українознавчих Студій здобула велике зацікавлення в таких країнах як Австралія, Німеччина, Польща та Швеція. Треба сподіватися, що при належній фінансовій підтримці ця програма буде продовжуватися і таким чином знання про Україну та її проблеми буде щораз більше поширюватися й розвиватися в різних частинах світу.

Відбулася конференція УВАН на МекМастерському університеті

З'їзд канадських наукових інституцій в цьому році відбувався на МекМастерському університеті в Гамілтоні, а сам Гамілтон відмічував в цьому році сторіччя існування й праці свого університету. В днях від 24-го травня до 8 -го червня тут відбулося кілька сотень доповідей та кількадесят конференцій.

Українська Вільна Академія Наук, УВАН, відбула свою конференцію, присвячену Тисячоліттю Християнства в Україні, в дні 30-их травня і в двох сесіях. Коли в 1986 році в часі конференцій Lerned Societies УВАН присвятила свою тематику християнству в Україні, то в цьому році християнська тематика була присвячена життю і творчості українських поселенців в Канаді. Дві доповіді були присвячені питанням церковно-організаційного життя, дві — літературі в Канаді, поезії і прозі, дві — образотворчому мистецтву й архітектурі.

З історії церковного життя обговорено дві маркантні постаті українського релігійного життя Канади, а саме Владику Василія Ладику, який обняв керму Української Католицької Церкви в 1929 році і майже 25 років очолював цю Церкву. Під його ліберальною кермою розцвіло мирянське організоване життя, ідеологом якого був Стефан Семчук, публіцист і поет.

Визначну ролю в житті Української Греко-Православної Церкви відіграв Митрополит Іларіон, в мирі Іван Огієнко. Він відомий в історії Церкви не тільки як автор низки праць з ділянки історії Церкви, але теж як поет релігійної та філософської тематики. Своїм авторитетом як колишній міністер Української Народної Республіки та визначний учений мовознавець надав Церкві УГПЦ поважного авторитету. Питання церковно-організаційної тематики реферували професори історії Манітобського університету о. д-р О. Баран та д-р О. Ґерус.

(Закінчення на стор. 3)

СОЮЗЯНКИ В ТРЕНТОНІ ВЛАШТОВУЮТЬ ПІКНІК

Трентон, Н. Дж. (Ю.М.) 11-ий та 19-ий Відділи Союзу Українок Америки влаштовують пікнік в неділю, 28-го червня ц.р., на площі Українського Народного Дому, при 477 Джеремая авеню, в повіті Гамилтон, біля Трентону, від год. 1-ої по полудні. Вступ — 2 дол. від особи. Чистий прихід призначений на пресфонд „Нашого Життя". За дальшими інформаціями слід телефонувати до Валентини Джулик на число (609) 883-6321.

УАСТ „Львів", „Чорноморці" і УКЦ Дітройт стали першунами відбиванки

Мейплвуд, Н. Дж. (О.Т.) — Згідно з календарем спортових чемпіонів УСЦАК, тут у спортових залях школи Колюмбія в суботу, 30-го травня ц.р., відбулися 30-ті відбиванкові першенства Української Спортової Централі Америки і Канади, в яких взяло участь 16 дружин.

Змагання проходили в трьох групах: жіночій, чоловіків і юнаків. Церемонію відкриття від господарів, УСВТ „Ч.Січ", започаткував керівник спортової секції О. Твардовський, який привітав присутніх, подав програму дня та представив провід турніру і Олександра Лесюка ланкового відбиванки УСЦАК, провідники змагань — Євгена Чижочича, секретаря турніру Олеся Напору, заступника голови УСЦАК Мирона Стебельського. Після коротких виступів з привітами від УСЦАК О. Лесюка і М. Стебельського та пояснень правил турніру Є. Чижовичем, негайно почалися змагання на чотирьох кортах. В жіночій групі після закінчення ігор системою кожна з кожною показник табелі мав такий вигляд: 1. УАСТ „Львів", Клівленд — 10:0 точок; 2. УСВТ „Ч. Січ", Нюарк — 6:4; 3. СУМ Клівленд — 6:4; 4. С.Т. „Україна" Торонто — 4:6; 5. УАО „Тризуб" Філядельфія — 4:6 і 6. Пласт „Спартанки" — 0:10 точок.

В кінцевих розгривках за перші три місця дружина „Львова" перемогла СТ „Україну" 15;5, 15:1 і СУМ

Капітан дружини юнаків з Дітройту отримав нагороду УНС за перше місце від ред. З. Снилика.

Клівленд в завзятому змагу переміг минулорічних першунок УСЦАК УСВТ „Ч. Січ" 15:3, 6:15, 15:12.

В групі чоловіків змагалося п'ять дружин, які після ігор круглою системою зайняли слідуючі місця: 1. „Чор-

(Закінчення на стор. 3)

СВІДОК У НІМЕЧЧИНІ НАЗВАВ ВИКАЗКУ І. ДЕМ'ЯНЮКА „НАОЧНОЮ ФАЛЬШИВКОЮ"

Джерзі Сити, Н. Дж. — З достовірних джерел стало відомим, що Гельмут Леонгардт, німецький поліцай з вишкільного табору в Травніках, під час перепитування обороною Івана Дем'янюка в Кельні на протязі трьох днів на початку червня, назвав здогадну виказку „наглядною фальшивкою". Прокуратура допитувала свідка тільки один день.

Г. Леонгардт, який мав нагляд над документами військовиків і сторожів у Травніках, сказав, що він бачив подібні виказки, але такої, яку йому показано, — він не бачив. Крім того, він сказав, що кожна виказка мала дату видачі, а ця виказка дати не має. Як правило вартовим виказок не давали, а тримали їх у бюрах з іншими документами. Якщо б у вартового були знайшли виказку на руках, його заарештували б і правдоподібно розстріляли б, а це тому, що вартові втікали до партизанів і відтак могли б використовувати виказки для інших цілей.

Під час перепитування Г. Леонгардт признався, що минулого року він сказав під тиском німецької поліції, що виказка правдива, але тепер в присутності німецьких і ізраїльських суддів та членів прокуратури і оборони заперечив це і назвав виказку фальшивкою.

У Західньому Берліні переслухано Отто Горна, який був медиком в горішньому таборі в Треблінці. Прокуратура переслухувала його три години, а оборона три дні. О. Горн був свідком ОСІ на процесі І. Дем'янюка в Клівленді в 1981 році.

Тепер О. Горн не міг пізнати І. Дем'янюка із його знімок, буцімто з виказки, ані з аплікації на візу до ЗСА. Він сказав, що перший раз почув про „Івана" в 1979 році від членів ОСІ, а крім того він підтвердив здогад, що німці всіх вартових із Східньої Европи називали „Іванами".

О. Горн також заперечив свідчення уцілілих Розенберга і Епштайна, стверджуючи, що малу газову камеру в Треблінці ніколи не вживали.

Як уже інформовано, записи цих свідчень на відеотейпі будуть показані на процесі в Єрусалимі, який відновляється у понеділок, 22-го червня. Передбачають, що прокуратура покличе ще чотирьох свідків — двох істориків, уцілілу Люсі Левковіц, і експерта від чорнила і паперу. Після того буде знову перерва, а відтак оборона покличе своїх свідків, починаючи від І. Дем'янюка.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 16-ГО ЧЕРВНЯ, коли президент Філіппін Коразон Акіно зустрічалася з державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом, у Манілі відбулася демонстрація прихильників колишнього президента Фердинанда Маркоса. У демонстрації взяло участь біля 2,000 осіб. Вони несли плякати „Верніть нам нашого президента!", „Пане Шулц, вмішайтесь в наші внутрішні справи ще раз і обміняйте Корі на президента Маркоса!", „Американці, коли ви поважаєте наші права, ми називаємо вас друзями!"

З ДЮССЕЛЬДОРФУ В МОСКВУ прибули Моніка і Карл Русти, батьки 19-річного західньонімецького летуна-аматора Матіяса Руста, який 28-го травня приземлився на Красній площі. Батькам Матіяса дозволили побачитися з сином у Лефортовській слідчій в'язниці КҐБ, де він перебуває з дня свого сміливого перелету. Совєтське консульство у Ґамбурзі видало Рустам в'їзні візи терміном на три дні. Батьків Руста супроводжував на зустріч з сином працівник консульського відділу амбасади Західньої Німеччини у Москві Ґерхард Шрембґенс. У совєтських газетах цими днями появилися статті, з яких виходить, що Москва вирішила зайняти тверде становище у справі Руста.

НА ДУМКУ ГЕНЕРАЛА Рафаеля дель Піньо Діяза, який 28-го травня втік з родиною з Куби, в Анголі, починаючи від 1976 року, загинуло 10,000 кубинських вояків. Про це генерал розповів представникам Сі-Ай-Ей. Кореспондент пресового аґентства Ассошіейтед Пресс Джордж Ґедда пише, що наведена цифра є близькою до підрахунків, проведених у ЗСА. Генерал дель Піньо у 1970-ті роки очолював в Анголі кубинський експедиційний корпус. Американці вважають, що втрати кубинців в Анголі становлять понад 8,000 осіб.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ аґентство ТАСС повідомило, що „в кінці цього місяця" відбудеться черговий пленум ЦК КПСС і що він „розгляне кардинальну справу перебудови управління економікою країни". ТАСС повідомив також, що на засіданні Політбюра, яке відбулося недавно, було розглянуто справу про те, щоб до кінця цього десятиріччя всі підприємства стали рентабельними. Репортер пресового агентства ЮПІ Джералд Надлер передав з Москви, що пленум ЦК весь час відкладався і тільки тепер був названий приблизний термін — кінець червня.

ВЕРХОВНИЙ СУД Центрально-Африканської Республіки визнав колишнього імператора цієї країни Жана Беделя Бокасу винним у змові з метою вбивств і викрадення державного майна. Голова суду Едуард Франк виніс Бокассі смертний вирок. Колишній імператор вислухав рішення суду мовчки і без виразу будь-яких емоцій. Засудженому надано три дні для подання апеляції. Суд встановив, що Бокасса особисто наказав начальникові секретної служби Бенґі Мокоа вбити групу в'язнів, включаючи 59 школярок, які відмовилися носити обов'язковий стрій. Саме вбивство цих дівчат у 1959 році привело до французької інтервенції і скинення імператорського режиму. Було встановлено також, що Бокасса викрав з державної каси 43 мільйони долярів.

КАБУЛЬСЬКЕ РАДІО повідомило, що афганські партизани використали американську ракету, щоб збити пасажирський літак. З 55 пасажирів, які перебували на покладі, загинуло 53, серед яких 16 жінок і 10 дітей. „Літак був збитий ракетою 'Стінґер' американського виробництва", сказано в офіційній заяві міністра закордонних справ Афганістану. В заяві підкреслюється, що літак був пасажирським, але не говориться, чи мав він розпізнавальні знаки. В Афганістані вже від деякого часу використовують військові і транспортні літаки для перевезення пасажирів.

КИТАЙСЬКА КУХНЯ славиться різноманітністю страв. Кілька років тому кулінари Китаю вирішили підготовити до друку кулінарну книгу, до якої входили б усі відомі рецепти аж до стародавніх. Нині книга віддана до друку. Навіть автори були здивовані, коли підрахували всі зібрані ними рецепти. Їх було понад 10,000. Книга складається із 40 розділів.

ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ПРИЙНЯТТЯ ПАПОЮ К. ВАЛЬДГАЙМА

Відень, Австрія. — Президент Австрії д-р Курт Вальдгайм, якому Департамент справедливости ЗСА заборонив в'їзд до цієї країни з огляду на його невияснену діяльність під час Другої світової війни, головно в Югославії і участь у транспортуванні грецьких жидів до концтаборів у Польщі, вибирається в наступному тижні до Італії з офіційною візитою і має вже пообіцяну приватну авдієнцію в Папи Івана Павла II з яким він має в пляні обговорити багато справ політичного і соціяльного значення.

Від часу контроверсійного обвинувачення його у співучасті у винищуванні жидів і югославських комуністичних партизанів, яке ніколи не було йому доказане жадною судовою інстанцією, К. Вальдгайм не виїжджав офіційно до жадної закордонної країни, не бажаючи комплікувати відносини між Австрією і сусідніми европейськими країнами. Після повороту із З'єднаних Стейтів Америки канцлера австрійського уряду Франца Враніцкого у Відні запало рішення, щоб президент Вальдгайм відбув куртуазійні візити до деяких европейських і арабських країн, не зважаючи на протести Світового жидівського конгресу й деяких інших жидівських громад, які також і в цьому випадку запротестували і висловили своє незадоволення погодженістю Папи прийняти К. Вальдгайма на приватній авдієнції. Від 1-5-го липня Вальдгайм відвідуватиме Йорданію, дехто каже, що також Єгипет, а на 24-те червня передбачена його візита до Італії. Вальдгайма у цій подорожі супроводжатиме офіційно міністер закордонних справ Австрії Альойз Мок, який заявив кореспондентам, що до бюра президента запрошення з Ватикану надійшло вже раніше. В загальному уряд і нарід в Австрії задоволені прихильною поставою Ватикану до К. Вальдгайма, який, до речі, є практикуючим католиком. Проголошення про авдієнцію Вальдгайма в Папи було подане до відома в усіх римо-католицьких церквах Австрії.

Речник Світового жидівського конгресу заявив в Ню Йорку, що прийняття Папою К. Вальдгайма є свого роду трагедією сьогоднішнього світу і ця авдієнція напевно неґативно відіб'ється на жидівсько-ватиканських відносинах, які почали були наладнуватися. При тій нагоді речники СЖК пригадали, що Папа приймав також на приватній авдієнції лідера Палестинської Визвольної Організації Ясіра Арафата, але не визнав Ізраїля, як самостійної держави, „тому жидівська спільнота в діяспорі не була дуже злинована також авдієнцією К. Вальдгайма", — говориться в заяві речників СЖК. Американський жидівський Конгрес звернувся формально до Папи, щоб він передумав своє потягнення і відкликав авдієнцію.

Американські політичні діячі, зокрема державний секретар Джордж Шулц і генеральний прокуратор Елвін Міз, будучи у Відні оминали зустрічі з Вальдгаймом, хоч вони познайомлені, що недавні опити виказали, що відносини Австрії із ЗСА у зв'язку з аферою Вальдгайма дуже погіршилися. 65 відсотків австрійців засудили поступування Адміністрації президента Реґена і домагалися знесення заборони в'їзду Вальдгайма до ЗСА.

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ проголосувала 16-го червня ц.р. заборонити дипломатам Совєтського Союзу поселюватися в новозбудованому амбасадорському комплексі до того часу, коли президент Роналд Реґен не потвердить, що нова амбасада ЗСА в Москві є безпечною до замешкання, як і те, що совєти не вживатимуть своєї амбасади, збудованої на горбі у Вашінґтоні, для підслуховування.

БАЗУЮЧИСЬ НА КНИЖЦІ Луїса Гарріса „Внутрішня Амрика" виявляється, що американці у великій більшості дають перевагу інституції подружжя, хоч в країні є відносно високий рівень розводів. Більшість супруж заявили, що вони вірять в співвідповідальність за домашнє господарювання та виховання дітей.

ҐЕРІ ГАРТ, КОЛИШНІЙ демократичний кандидат на президента ЗСА, заявив перед своїми поклонниками, що він повертається до громадського життя як „людина задумів".

ЯК ІНФОРМУЮТЬ ОФІЦІЙНІ чинники та знавці, зустріч Міхаїла Ґорбачова з президентом Роналдом Реґеном є конечною. Очевидно, їхня зустріч буде тоді успішною, якщо їм вдасться елімінувати всі перепони і підписати домову про відтягнення ракет середнього і короткого засягів з Европи. Крім цього, президент Реґен і Гобачов мають сильні політичні мотиви для того, щоб їх зустріч увінчалася успіхом: президент Реґен закінчив би свою каденцію з виразним успіхом своєї закордонної політики, таким чином залишаючи щось багатозначне і позитивне для історії, а Ґорбачов міг би „закрити рота" своїм критикам в СССР.

ВЕРХОВНИЙ СУД відкинув два закони в обмеженнях вільного вислову. У першому випадку говориться, що Перша поправка до Конституції забезпечує кожній людині право вислову, тобто „усно опонувати або протиставитись спробам арешту", у другому, що ніхто не сміє заборонити нікому виступати на місцях публічного вжитку.

ПОЖЕЖІ СПРИЧИНЕНІ блискавицями, значно ушкодили лісові смуги чотирьох західніх стейтів — Невади, Орегону, Айдаго і Каліфорнії. Ці останні вогненні аварії знищили 80,000 акрів лісу.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ ПОСАДНИКІВ ЗСА у Нешвіллі, Теннессі, два міста були відзначені як найбільш придатні для замешкання. Цими містами є Сан Антоніо та Санте фе у Ню Мексіко.

АТЛЯНТА, ДЖОРДЖІЯ, як повідомляють тут з Національного центру контролювання хворіб — нову вакцину проти вітряної віспи випробовано на тисячах дітей і винахідники мають дуже оптимістичні надії на її вислідн та вірять у те, що вона скоро появиться на ринку.

НАУКОВЦІ І ЗНАВЦІ харчування роками навчають американців, про те, щоб споживали менше звіриних товщів та солодощів. Виявляється, що народ слухає ці інструкції, бо у звідомленні Департаменту Сільського господарства говориться про те, що американці в роках 1965-1985 спожили значно більше зернових харчів як мясних продуктів.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відклик до народу

Коли в минулорічних виборах Демократична партія дістала більшість не тільки в Палаті Репрезентантів, але й у Сенаті, її лідери декларували готовість до гармонійної співпраці з республіканським президентом. Мовляв, у державі нема демократів і республіканців, а є тільки американці. Всупереч таким гарним заявам відносини між Конґресом і Президентом дуже погіршилися. Вони ще більше загострились, коли в жовтні минулого року виринула справа засекреченого продажу зброї Іранові і Конґрес покликав для розгляду цієї справи комісію, окремого спеціяльного прокурора та найняв гурт адвокатів, витрачаючи масу часу, енерґії і грошей на виявлювання різних подробиць, без ніякої користи для країни, а, навпаки, із утратою престижу Америки у світі. Зголошений президентом Реґеном бюджетовий прелімінар демократична більшість визнала зразу же за неприятливий, заповівши поважну редукцію видатків на оборону та підвищення видатків на різні інші справи, між ними розбудову шляхів.

У цьому конфлікті з Конґресом Президент має дві зброї: 1) зголошування свого вето і 2) відклик до народу. Саме в минулий понеділок, 15-го червня ц.р., президент Реґен виголосив із свого кабінету у Білому Домі почерез радіотелевізійні станції промову, яка була відкликом до народу. Президент апелював, щоб виборці наполягали на своїх представників у Конґресі, щоб зберегти два принципи при схвалюванні нового бюджету: 1) не зменшувати видатків на оборону і 2) не накладати ніяких нових податків. На тих принципах має базуватися таке скорочення сум по стороні видатків, щоб поступово йти до повного зрівноваження бюджету, який тепер має астрономічний дефіцит.

У своїй 22-хвилинній промові президент Роналд Реґен заторкнув багато справ. У першій частині своєї промови він заперечив, наче би, як твердила преса, конференція семи найбільш упромисловлених країн у Венеції не принесла ніяких користей. Він заявив: „Ми не вернулися з Венеції з порожніми руками". За найбільшу користь Реґен уважає повну однодушність і солідарність всіх зібраних там найвищих представників семи країн у всіх найважливіших заторкуваних там справах: щодо свободи мореплавби на відкритих морях, зокрема водного шляху для довозу нафти з країн, що її продукують на Середньому Сході з довозом до Західньої Европи й Японії. Щодо свобідної, без митних бар'єр міжнародної торгівлі, — щодо конечности зберегти здорову американську економіку, від якої залежна економіка всіх вільних країн світу і — найголовніше — щодо переговорів із Совєтським Союзом про припинення перегонів у зброєнні. Президент згадав теж свої відвідини у Західньому Берліні та свій виклик на адресу Ґорбачова, щоб той скасував мур ганьби, який перерізує Берлін на дві частини. Найважливішою частиною у промові президента Реґена була мова про переговори з СССР щодо зброї. Президент пригадав, що шість років тому він поставив вимогу не обмежувати, а зредукувати різні роди стратегічної зброї. Тоді — сказав Президент, — та вимога видавалась смішною. Але тепер совєтський лідер Міхаїл Ґорбачов погодився на той принцип та існують добрі вигляди, що до кінця цього року буде підписаний договір про скасування в Европі ракет на середню і близьку віддаль, з прицілом на скасування таких ракет і на далеку віддаль.

Понеділкова промова президента Реґена відзначалася тими самими прикметами, що всі його попередні виступи він говорив із пам'яті, а не з написаного тексту, швидко, плавно, з цитатами цифер, з тим хистом промовця, що його набрався ще з часу, коли був фільмовим артистом. Той відклик до народу напевне матиме якщо не повний, то частинний успіх. Указує на цей факт, що всупереч подібним минулим прецедентам — цим разом не було ніякої „відповіді" Президентові з демократичної сторони і не було неприхильних для Президента коментарів телевізійних дикторів. У 22-ох хвилинах Роналд Реґен дав знову доказ, як можна коротко і зв'язко говорити про найважливіші внутрішні і міжнародні проблеми, речево, ділово, з фактами і датами та водночас у прегарній красномовній формі.

Михайло Кучер

ІДЕОЛОГІЯ І НАЦІЇ У СССР

Совєтську ідеологію постійно критикують на Заході, але вона міцно тримає під своєю контролею суспільство. Ідеологічна мова завоювала монопольне становище з часу воєнного комунізму.

Після Хрущова партія притримується засади „колеґіяльности" — Політбюро і ЦК КПСС забезпечують за собою контролю над тим, щоб генеральний секретар не відхилився від партійної лінії більшости ЦК.

Більшість совєтських керівників належить до покоління, влада якого зросла на кістках партії. Відомі „чистки".

Західні совєтологи твердять, що совєтська ідеологія наївна, себто вона приписує універсальні вартості поняттям, зміст яких не розуміє. „Універсальні вартості" партії не переконують мислячу людину на Сході і на Заході. Совєтська ідеологія твердить, що демократична влада тільки така, яка належить одній комуністичній партії і за яку голосує 99,99 відс. населення. Соціяльна справедливість — на совєтській мові — дає право власности тільки комуністичній партії, себто номенклятурі. Західні совєтологи називають совєтську ідеологію холодною. Вона не здібна викликати ентузіязм, або навіть звичайну віру. Одначе така „холодна" конаюча ідеологія втрималася у СССР і досить широко поширилась за межами Совєтського Союзу.

Відчуваючи свою неадекватність поставленим завданням партія сперлася на КҐБ і прийшло до поділу влади.

У СССР почався процес „деленізації", себто відхід партії від основних ідей Леніна. Режим Брежнєва показав, що ідеологія може обійтися без віри, але в СССР постійно говорять про віру, але не релігійну. Після приходу до влади большевицький режим почав віддалюватися від дійсности. Ідеї замінено словами. Еволюція режиму обернулась у логократію. А логократії не потрібна віра.

Порожнеча, серед якої опинилась ідеологія — підстава спокою і одночасно вона — це причина слабости структури. Вже не можна заставити каятись дисидентів і письменників. Воєнний комунізм не міг цілком знищити суспільство, тому постарався знищити його органічність. В результаті людина опинилась перед державою „самотнім атомом". Усе таки партія якось мусить рахуватися з новими соціяльними силами. В першу чергу — це нації. Сталінський воєнний комунізм не зміг розчавити нації, але йому це вдалося із суспільними клясами. Ідеологія ленінізму, яка знищила батьківщину, мусіла погодитись на існування іншої ідеології — націоналізму. В СССР націоналізм об'єднує неросійські народи у спільній ненависті до москаля-окупанта.

При аналізі того питання в СССР треба поставити росіян з одного боку, а з другого решту національностей. Москалі стали імперським народом. Росію болюче вдарив демографічний дефіцит, майже сто мільйонів осіб. Росіяни сьогодні — це втомлений, старіючий нарід і його вплив в СССР зменшується, не дивлячись на інтенсивну русифікацію, може останню надію втримати цілість СССР. Тому російський націоналізм незадоволений. Він передбачає втрату імперської позиції.

Союз націоналізму і ленінізму відіграв важливу ролю в совєтській експансії, але в середині СССР він не дуже міцний. Більшість совєтського населення об'єднує гаряча активна ненависть до росіян. Це найбільш агресивний і видимий аспект антисовєтських настроїв, але який покищо не вийшов на політичну поверхню.

В Україні існують націоналістичні групи, їх совєтська влада легко виявляє і нищить в таборах рабської праці. Так само діється в балтійських республіках.

Спротив русифікації і совєтизації найбільш виразний у тюркських республіках. В Україні спротив трудніший. Росіяни всюди живуть компактними масами і вони упривілейовані в порівнянні з місцевим населенням. В випадку послаблення совєтської влади неросійські совєтські народи відділяться і російські колонії серед неросійських народів будуть репатрійовані, або виїдуть добровільно.

Із всіх проблем, які стоять перед совєтською владою, національне питання є самим небезпечним і воно може погубити якщо не комунізм, то напевне розіб'є політичну єдність Совєтського Союзу.

Сталін проголосив національні неросійські культури національними формою, національним змістом. Це допомогло мало, тому проголошується якийсь „совєтський патріотизм".

Центральний Комітет КПСС задумав новий наступ — перебудову внутрішніх кордонів СССР. Нові кордони мають включати „економічні райони", де частини України будуть прилучені до територій в більшості заселених москалями. Тоді треба змінити конституцію, яка завжди в СССР була фікцією. Покищо на такий крок ЦК не відважується. Так само про це мовчить Ґорбачов.

Юрій Р. Рибак

КРАЇНИ У ТУРБОТАХ

Англійський престижевий тижневик „Економіст", що виходить у Лондоні, завдяки своїм коментарям із ділянки економії, політики та соціяльних питань — це, здається, один із найбільш впливових журналів цього роду у світі. Тому і не диво, що на нього звертають велику увагу столиці держав. До речі, в останньому виданні за 1986 рік, появилась стаття, що заторкнула питання країн у турботах. Для накреслення і висвітлення деяких проблем „Економіст" вибрав тільки 50 держав і поділив їх на п'ять категорій, залежно від ступеня риску. До найбільшого риску цей тижневик зарахував Ірак, Етіопію, Іран і Судан. В останню себто малого риску групу ввійшли: Південна Корея, Венесуеля, Греція, Сінгапур, Гонґ-Конґ, Китай, Портуґалія і Бразилія. Ступінь риску проявляється у тому, що країни можуть перебувати у напруженій, економічній нерішучості, що в них може нуртувати політичне замішання, що може теж створитись підсоння для соціяльної нестабільности. І це все тому, що державний апарат втрачає можливість опанувати невдоволення людей, які виробили собі опінію оформлювати погляд публіки.

Інтересно, що „Економіст" свої спостереження обмежив лише до 50-ти країн. До цього числа можна легко дійти, коли з коло 180 незалежних країн виключити великі потуги, індустрійні країни та країни з нижче п'яти мільйонами населення, як теж — „зруйновані" як наприклад, Афганістан, Мозамбік та Нікараґуа.

Ось деякі турботи країн, що захитують їхню стабільність і даються зразу зав важити. Однією з проблем є прояв зубожіння даного народу, яке люди дуже скоро відчувають, а видно це у падінні життьового стандарту. Продукція при тому на одиницю мешканця зменшується, на що вказує статистика у формі грошових одиниць. Але це ще не все. Сильна інфляція дає про себе знати, бо ціни на споживчі товари йдуть вгору. Це явище безумовно викривлює нормальні осяги економіки, бо люди замість конструктивної продукції економічних дібр, тратять час на це, щоб пристосуватись до обставин і не „згинути з голоду"... Але коли і так може статись, що громадяни і чужинці переконуються наглядно, що їхній капітал має більше значення за кордоном, то це є вже поважний сиґнал для господарства країни, бо вказує, що напрям для осягнення економічних цілей країною збився з правильної дороги.

Чужий капітал — це прекрасна річ. Ним можна осягнути те, що нормально неможливо, одначе, коли заборгування стає так велике, що годі навіть платити відсотки, тоді країна замість економічного розвою, приневолена глянути гіркій правді в вічі, бо знайшлась над берегом господарської пропасти...

Згідно зі загальним поглядом, у найтяжчому положенні є ця країна, яка невсилі збільшити продукцію харчу на мешкання, щоб запевнити бодай найконечніше. Тут відповідальність несе, очевидно, сам уряд, який у висліді стає хитким, бо його аграрна політика викликає напруження і зміни у соціяльній структурі країни.

Експорт сирівця не завжди є остаточною розв'язкою економічних проблем. Часто буває, що тут вирішують не лише політична ситуація, але і ціна на світовому ринку, особливо, коли є ні[illegible]че коштів продукції (наприклад цукор). Брак експорту, що є тотожне з браком твердої валюти, не тільки стримує намічені проєкти країни, але щоважливіше, змушує перешколювати робочу силу, яка не завжди виявляє еластичність, бо бракує їй ентузіязму і зацікавлення, головно коли говорити про старші віком особи. Двері відчиняються для безробіття, а заразом і до державної скарбниці звідки йде запомога, щоб тим робом заспокоїти невдоволення.

„Економіст" вважає, що уряд не повинен бути вічним, а найдовше по 10 роках має прийти час, коли керму перей![illegible]муть нові сили. А коли ж це не станеться громадяни можуть перестати вірити урядові і це зроджує небезпечний момент, що може загрожувати стабільності влади. Ось недавно філліпінці втратили були терпеливість і Маркос мусів „еміґрувати"...

На некористь стабільности країни впливають теж інші прояви як: урбанізація — втеча до міста, роздріблення рільничої власности, етнічні, релігійні, расові і політичні напруження. А таки вершком усього є корупція, яка починається від уряду і поширюється, неначе пошесть, на ціле населення. Кожний думає про себе, аби лише наповнити калитку...

До тих загальних спостережень „Економіста" цікаво було б додати турботи новотворів, незалежних державок (часто лише острови на морі з малим населенням), що мають усі проблеми, які має велика країна тільки у мініятюрних розмірах.

На основі наших довших спостережень і особистих місцевих розмов у Вест Індії, — архіпелагу де ряд Антільських островів і Багами є суверенними державами — завважується, що без допомоги багатих „вуйків" годі було б дійсно розвиватись. „Дарунки" будують проєкти і вишколюють фахівців; надвишка населення еміґрує і присилає додому валюту. Для експорту існують полегші, за це імпорт обтяжує поважно мито... Прапори незалежности повівають понад островами з урядами повних титулів, однак економічно вони далі існують у сфері модерного колоніялізму, що створює світовий ринок забарвлений політичною грою потуг. І чи хочуть ці державки чи ні ради самого лише існування приневолені сприяти організації економічної федерації на означеній території.

ЦЕРЕМОНІЯЛЬНЕ ПРОЩАННЯ двох військових старшин, а саме генерала П. Келлі, командира морської піхоти, і генерала Джона Вікгама, начальника командування армії, відбулося в Арлінґтоні, Вірджінія. Повний військовий шанувальний церемоніял включав 19-гарматний салют і почесну ґвардію з усіх військових з'єднань. Ці два військовики відбули по 37 років служби.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Марків

Ансамбль „Нова" грає Брамса

В Українському Інституті Америки в Ню Йорку відбувся у неділю, 31-го травня, четвертий в сезоні концерт Камерного ансамблю „Нова". Бодай у музичному відношенні успіх концерту був надзвичайний.

Наймаркантнішою подією вечора був фортепіяновий квартет Брамса А-дур (опус 26). Виконавцями цього шедевру камерної музики були: Лариса Крупа — фортепіяно, Франсін Поуст — скрипка, Крістін Самсон — альт (віола) і Ерік Фрідлендер — чельо.

У чому важність твору Брамса для програми концерту? Музика цього великого романтика майже невідома з української сцени. Вона дуже важка до виконання і ставить не абиякі вимоги до слухача через свою поліфонічну фактуру, скомпліковане ритмічне пульсування і оркестрове насичення звучности.

Варт пригадати, що тріо Брамса прозвучали на Україні щойно у 20-их роках нашого століття у виконанні першого постійного професійного камерного ансамблю Віктора Косенка. (У Галичині чи на еміґрації таких ансамблів не було).

Ансамбль „Нова" ставить Брамса на свою програму не вперше. У попередніх роках він вже грав Брамсові Фортепіяновий квінтет і клярнетове тріо. А квартет А-дур, центральна точка програми концерту з 31-го травня, був дібраний як не можна краще. Він написаний 125 років тому, у 1862 році, і був виконаний в листопаді цього ж року на концерті, в якому композитор брав участь як піяніст. Твір був своєрідною візитною карткою Брамса для наддунайської столиці, яка мала бути місцем і кліматом його дальшої творчости.

Квартет скомпонований так, що слухач має враження, що тут зустрічаються конкурують з собою два потужні джерела музики: фортепіяно і смичкове тріо. Завдяки якости виконання діялог виходить досконало. У першій частині маємо два хори проти себе; містерійні фортепіянові пасажі в „Поко ададжіо" і дзвіночково високі тони смичкових інструментів у „Скерцо" надають усьому життєрадісний характер, який триває теж у „Фіналі".

Небуденно добре було виконання твору. Лариса Крупа має відчуття брамсівського пульсу та його несподіваних змін, а смичкове тріо, що його вів челіст Ерік Фрідлендер, було співконцертантом на висоті. Приємно відмітити, що дві нові інструменталістки, скрипка і альт, показалися знаменитими ансамблістками з точки розуміння камерної музики і добрим приготуванням до Брамса.

Ми дуже радо вітаємо те, що ансамбль „Нова", як нам здається, бачить у камерній музиці Брамса одно зі своїх дуже амбітних завдань. Це тим більше, що „Роджері Тріо", яке спеціялізувалося у виконуванні музики Брамса на східньому побережжі, перестало існувати.

А тепер дещо до інших точок концерту. На початку смичкове тріо ансамблю (скрипка, альт і чельо) виконало „Дивертисмент ч. 2" Моцарта. Це дуже приємний твір розвагового характеру, в якому скрипка і альт мають багато дуетів. Пані Поуст і Самсон виконали свої партії так співзвучно, що було враження, що вони грають, немов на одному інструменті.

Ансамбль „Нова" постійно презентує публіці теж якийсь твір української музичної творчости. Цим разом ми почули „Сюїту на скрипку, чельо і фортепіяно" композитора Василя Витвицького. Ця „Сюїта" це різновид дивертисменту і має чотири частини: „Спогад", „Інтерлюдія", „Колискова" й „Фінал". Вона відзначається легкістю, ясним викладом тем і прозорою фактурою. Це дозволяє слухачеві захопитися його музикою вже з першої авдиції.

Концертом 31-го травня закінчився сезон. Треба бажати, щоб українська публіка в наступному сезоні більше зацікавилася знаменитим ансамблем „Нова" та його піонерською працею.

У сорокову річницю рейду УПА на Захід

(Спомин)

(О.Т.) Сьогодні ще дехто із нас пам'ятає цю зворушливу подію, коли з наказу Верховного Командування УПА, в пропаґандивних цілях, частини цієї славетної Армії серед невгаваючих боїв і збройних сутичок пробивалися на Захід до американської та англійської окупаційних зон Австрії і Німеччини...

Ліва соціялістична преса цих країн, інспірована Кремлем, робила тоді багато галасу, буцім то до їхніх кордонів наближається понад 10,000 вбивників і грабіжників, які загрожують мирному населенню... Уряди мусять негайно забезпечити військом кордони...

• • •
•

Одного ранку в австрійській фірмі в Альпах, де я працював, підійшов до мене знайомий поляк і притишеним голосом сказав, що під будинком чекають на мене два українські вояки один із них ранений... Це були молоді упісти з Лемківщини, які зуміли пробитися в американську зону і передати вістку про вперті та завзяті бої українських повстанців з наїзниками. Місцевий допомоговий комітет зразу відставив їх до переселенчого табору в Зальцбурзі, де наші люди дбайливо заопікувалися виснаженими юнаками та примістили на агрономічному курсі...

По трьох тижнях я їх відвідав... Жалілися, що в

(Закінчення на стор. 3)

Валентина Єрмоленко

СЛАВНА ЗЕМЛЯЧКА

II.

Конкурс у художньому Сальоні Парижу 1881 року був особливим. На ньому були виставлені твори найпопулярніших майстрів столиці Франції, яка тоді вважалася Меккою світового живопису. На вернісажі зібралися знавці й шанувальники високого мистецтва з багатьох країн. Їхню увагу привернула картина „В студії Жюльєна", яка належить нині Дніпропетровському художньому музеєві. Ця складна багатофігурна композиція вирізнялася з-поміж інших своєю ориґінальністю, художньою довершеністю і теплим кольоритом. Підписана вона невідомим ім'ям — „Андре". Преса одностайно була захоплена цим твором і водночас заінтриґована тим, хто криється під цим прибраним ім'ям. Це знову була Марія К Башкирцева. Тоді ж був виставлений і ґраціозний портрет її двоюрідної сестри Діяни, який теж набув популярности.

А тим часом підступна недуга дедалі більше давалася взнаки. Сухоти позбавляють Марію щастя співати, а в невдовзі молода жінка глухне. В її „Щоденнику" за 9-го серпня 1881 року читаємо: „... хіба це не позначається на роботі? У мене голова йде обертом, язик відмовляється вимовити: „кажіть голосніше, я погано чую..." Невже доведеться бути розлученою з світом саме таким чином?" А від 13-го серпня — гіркий запис (лікарі визнали, що у неї вражені сухотами обидві легені): „Вперше я це відчула ще в Київських печерах, проте я сподівалась, що це хвилинний біль від тамтешньої сирости..."

За наполяганням лікарів Марія їде до Еспанії. Проте й тут вона прагне продовжити творчу працю, а також знайомиться з еспанським мистецтвом, зокрема з архітектурою. Занепокоєна станом пам'яток культури, вона занотовує до „Щоденника" 14-го жовтня 1881 року: „Як би це збереглося! Відчуваєш жах, що воно було зіпсовано, пошкоджено, а я б воліла, щоб ніхто не мав права торкнутися пальцем цього творіння". Марія вивчає також соціяльні та національні проблеми Еспанії. За 28-го жовтня 1881 року читаємо: „отож провела день в ґренадських в'язницях". Тут вона і змалювала старого каторжника. Повернувшись до Парижу, талановита художниця продовжує напружено працювати. Серед визначних творів Марії Башкирцевої того часу на тему історії та мітології — „Смерть Орфея", „Юлій Цезар", „Аріядна", „Святі жінки". З жанрових полотен — „Дівчина спить на траві", „Матір з дитиною", „Весна", „Рибалка", „Чоловік з козою" тощо.

У жовтні 1882 року Марія знову їде в Україну. Тепер ця талановита полтавка в зеніті слави і творчого піднесення. Вона працює навіть у дорозі і 14-го жовтня записує: „На станціях я роблю ескізи"... справжнього села, з далекими обріями, степами без гір. Чудові заходи сонця, зорана земля, трави й польові квіти, дикі рожі, і простір, простір... хочу створити велику картину з безконечним небосхилом... травами й польовими квітами". На рідній Полтавщині її зустрічають тріюмфально. Перебування в Україні не змінило її здоров'я на краще. Смерть невидимкою вітала над нею. Кашель, слух, очі невідступно пригадують про неї. „... Я не хочу вмирати... я хочу жити всупереч усьому..."

П'ятнадцятого листопада 1882 року Марія знову у Парижі, знову з новими творчими задумами. Однак, після консіліюму, в „Щоденнику" з'являється запис приречення: „Я ніколи не вилікуюся..." І все ж творчі задуми окрилюють цю мужню людину, і вона занотовує: „Я даю собі ще один рік... працюватиму ще впертіше... відчай нічого не дає... будемо трудитися..." Щоб жити творчо повноцінно, Марія ставить до своєї майстерні музичні інструменти. Так, про вечір 22-го лютого 1883 року, коли вона малювала картину „Святі жінки", дізнаємося із „Щоденника" — „Я граю Шопена на роялі, а Россіні на арфі..." Працює Марія плідно, та її біди йдуть одна за другою. Вона починає сліпнути: „У мене слабі очі, якщо вони ослабнуть настільки, що це заважатиме моєму живопису, я візьмуся за скульптуру". Вона згадує спостереження скульптора Сен-Марсо щодо неї і тішиться цим: „Мої малюнки — малюнки скульптора". Та на щастя, вона встигає дещо і в живопису. На конкурсі 1883 року в тому ж паризькому Сальоні її картину „Жан і Жак" було відзначено (знаходиться в Дніпропетровському художньому музеї) не тільки за художніми якостями, а й за сміливістю соціяльного задуму, людяністю, сердечністю. Типажами картини були два школярики з трудового народу, яких одразу ж полюбили емоційні французи, а далі й весь мистецький світ.

Ще вище піднеслася Марія в майстерності та громадянській свідомості 1884 останнього року свого життя. Вона створила картину „Мітинґ", (шість хлопців із передмістя стоять до себе колом із різними позами, на тлі вуличної огорожі з дощок. Голови згруповані близько себе, бо найстарший з них щось їм показує і вони оглядають з різними виразами зацікавлення. Знаходиться в Люксембурському музеї в Парижі), яка принесла її світову славу. То було свідченням повної зрілости її великого таланту і титанічної працьовитости.

Закінчення буде.

УАСТ „Львів"...

(Закінчення зі стор. 1)

номорці" – 8:0 точок; 2 УСО „Тризуб", Філядельфія — 6;2; 3. СТ „Україна" Торонто — 4:4; 4. Пласт, Баффало — 3:5 і 5. „Червона Калина" — 0:8 точок.

В кінцевих розгривках „Чорноморці" елімінували Пласт, Баффало 15:8, 15:9, а УСО „Тризуб" переміг СТ „Україну" 15:11, 7:15, 15:7. У фіналі „Чорноморці" вийшли переможцями 15:8, 15:9

В юнацькій групі змагалися теж п'ять дружин, які по закінченні ігор кожна з кожною зайняли в показнику табелі такі місця: 1. УКЦ Дітройт — 7:1 точок; 2. Пласт, Пассейк — 5:3; 3. Пласт, Нюарк — 5:3; 4. СУМ „Крилаті", Йонкерс — 2:6 і 5. УСВТ „Ч. Січ", Нюарк — 1:7 точок.

У фіналі, в якому змагалися дві перші дружини, переможцями вийшли юнаки Українського Культурного Центру з Дітройту проти пластунів з Пассейку 15:12, 15:13.

Судцювали в цьому турнірі [illegible] ва чолові судді Відбиванкової асоціяції Америки). Мирон Домарадз, Роман Гентиш, Олександер Попович і Орест Лесюк. В організаційному комітеті в часі турніру працювали: О.Твардовський, Є. Чижович, Ю. Тарасюк, О. Напора, Х. Процюк, Л. Бокало, М. Стебельський, В. Василак, М. Сергіїв.

Після турніру в приміщенні Рамада готелі в Іст Гановері відбулася спільна вечеря ,в часі якої вручено нагороди, що їх уфундував Український Народний Союз. Церемонією проводив голова УСВТ „Ч. Січ" М. Стебельський, якому асистували: О. Напора, О. Лесюк, Є. Чижович. Від УНСоюзу нагороди вручав ред. Зенон Снилик.

Нагороди за перші місця вручено: УАСТ „Львів", Клівленд в жіночій групі, „Чорноморцям" в групі чоловіків і УКЦ Дітройт в групі юнаків. За другі місця: СУМ Клівленд (жіноча група), УСО „Тризуб", Філядельфія (група чоловіків) і дружині Пласту, Пассейк (група юнаків). Нагороди за треті місця отримали: СТ „Україна", Торонто (жіноча група), Пласт, Баффало (група чоловіків), і Пласт, Нюарк (група юнаків).

Нагороди найкращих змагунів турніру вручено Уляні Когутяк („Львів", Клівленд) і Павлові Гунчакові („Чорноморці").

Згідно з традицією вибрано збірні в групах жіночій і чоловіків. Обидві збірні були відзначені медалями, що їх теж уфундував Український Народний Союз. До збірних ввійшли: в групі жіночій — Уляна Когутяк, Катруся Оленчук і Арета Ґолембйовська (усі „Львів" Клівленд), Ірка Дармохвал і Оля Менніґ (СУМ, Клівленд), Марія Орел-Вітман (УСВТ „Ч. Січ", Нюарк).

В групі чоловіків: Нестор Паславський, Павло Гунчак і Богдан Новаківський (усі „Чорноморці"), Богдан Завадович, Андрій Федун і Юрій Куріца („Тризуб", Філядельфія).

В загальному цей відбиванковий турнір УСЦАК пройшов успішно. Якщо йдеться про кількість дружин, треба радіти участю п'ятьох дружин юнаків, що є запорукою майбутнього турнірів УСЦАК. Шкода, що бракувало дружин юначок (була зголошена одна дружина).

Присутні „ветерани" турнірів УСЦАК з жалем відмітили деякий спад рівня дружин. Вони пригадували світле минуле, ті часи, коли ряд українських відбиванкових дружин виступали в американській і канадській відбиванковій асоціяціях в рамках яких відігравали поважні ролі.

Збірна жінок (зліва): А. Ґолембйовська, М. Орел, У. Когутяк, К. Оленчук, О.Меннінг, Бракус І. Дармохвал.

П. Гунчак (третій зліва) приймає нагороду УНСоюзу за перше місце в групі чоловіків. Зліва: О. Напора, ред.З. Снилик, Є. Чижович і М. Стебельський.

Збірна чоловіків (зліва): Б. Новаківський, П. Гунчак, Ю. Куріца, Б. Завадович, Н. Паславський і А. Федун.

І. Ґолембйовська приймає трофей УНСоюзу від ред. З. Снилика для дружини УАСТ „Львів", Клівленд.

Дружина юнаків з Дітройту — чемпіонів УСЦАК.

ВЕРХОВНИЙ СУД СВОЄЮ постановою 5 до 4 рішив, що американська Конституція не дозволяє на те, щоб при смертнім засуді вживати доказів базованих на особистій характеристиці жертви, чи на впливі убивства на родину жертви та їх почування. Знавці твердять, що цю постанову суди зможуть вживати тільки у смертних засудах.

ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО ЧИСЛО жінок по тюрмах країни зростає з великою швидкістю і це привертає увагу досвідчених знавців. Від 1981 року тюремне населення жіноцтва зросло значно швидше, ніж населення мужчин. Дослідники приписують це явище, зміненій ролі жіноцтва у сучасному суспільстві.

СІТІБАНК, ОДИН З найбільших американських банків з осідком в Ню Йорку піддався таки загальній спрямованості та проголосив, що продає своє підприємство південно-африканським фінансистам.

У сорокову...

(Закінчення зі ст. 2)

таборі багато сварок. Досі вони жили в іншому дружньому середовищі. Коли наберуть більше сил, повернуться в Карпати, до дальшого змагу з окупантом... Два місяці пізніше я вже не зустрів цих ідейних і сміливих борців за волю України...

Пішли в рідні Карпати до своїх друзів... Певно склали буйні голови на узбіччях зеленого Бескиду за вимріяну вільну Україну від Сяну по Кавказ... Нехай тривкою буде пам'ять про них і вічна слава!

Посвячення двох ікон у Ґвелфі

В українській католицькій церкві Пресвятої Богородиці Марії у місті Ґвелф, що недалеко біля Торонто, святилися в неділю, 26-го квітня ц.р., ікони. Посвячення ікон здійснив о. Ігор Хабурський в цій місцевій церкві, що була заповнена парафіянами та навіть громадянами з навколишніх міст — Кембріджу, Кітчінеру, Ватерлоо і Торонто. Свято проходило під егідою Тисячоліття Хрищення України, щоб і ця парафія на чолі з отцем І. Хабурським віддала шану історичній події — хрищенню киян в столиці нашої прадавньої землі в Києві.

Фундатором однієї ікони „Ісуса Христа Спасителя" була Катерина Чорноока, а другої — „Пресвятої Богородиці з дитятком" були Христина і Роман Кульчицькі. Ікони, розміром 36x72 цалів, майстерно розписані іконографом Павлом Лопатою, так гарно прикрасили церкву, що радісно до неї увійти й віддати свої молитви Христові. Ікони ці виконані в клясичному візантійському стилі; їх приміщено в церкві на фронтових стінах побіч іконостасу. Спаситель з правого і Богородиця з лівого боків. Це намісні ікони, і їх не можна змінювати іншими. Тло ікон позолочене щирим 22-каратовим золотом; верхня їхня частина заокруглена відповідно до авреолі. Мистець П. Лопата, хоч ще молодий маляр, але вміло відтворив святі Обличчя Спасителя і Матері Божої.

Вони, — немов живі, — а їхній одяг тінюванням і гармонійністю кольорів ще більш посилює це враження. В Ісуса Христа верхнє обличчя синє, спіднє — коричнево-червоне, вишневе. І це не припадкові, а радше свідомо вибрані кольори, для підкреслення достойности і святости. Відповідно дібраний і розпис одягу Богородиці де теж збережено символіку візантійської традиції в церковному малярстві.

Мистець П. Лопата є на вірному в церковному іконописі шляху, який йому відкрився відносно недавно, бо він з молодого покоління. Залежатиме від нього самого тепер — і надалі поглиблювати та удосконалювати це преважливе для іконописного мистецтва вміння, щоб стати на його високих вершинах.

І. П.

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

Про релігійні мотиви в українській канадській літературі доповідали проф. Володимир Жила з Тексаського університету та Яр Славутич з Альбертського університету. Перший обговорив поезію, а другий — ранню прозу. Проф. Жила проаналізував творчість Володимира Скорупського, Івана Кмети-Ічнянського, Яра Славутича та ще декого.

Яр Славутич підкреслив в своїй доповіді визначну ролю в початковій літературі українців Канади о. Нестора Дмитрова, таких його праць, як „Канадійська Русь", своєрідного літопису українців Канади, оповідання „Тимко Гаврилюк" і „Руська паска та французький ксьондз". Доповідач присвятив свою увагу Саві Чернецькому, поетові і прозаїкові, який проживав в Канаді в 1899-1900 і залишив талановиті образки початкової літератури в Канаді.

Архітект Віктор Денека з'ясував цікавий розвій українського церковного будівництва, яке в початках було дуже примітивне, однак, в парі з економічним добробутом поселенців, воно прогресувало до мистецьких розмірів і взорувалось на будівлях батьківщини. Візантійсько-український стиль домінував від початків. В новіших часах українська церковна архітектура віднотувала таких майстрів, як Степан Меуш, Филип Ру, Радослав Жук, В. Кодак, М. Стецура, Г. Ґрень, Я. Ястрембський й інші. Сам доповідач збудував в Манітобі шість церков. Одночасно проєктував інші.

Велеким багатством позначилось стінне церковне мистецтво. Тут теж починалось від примітивних початків , а завершувалось великими настінними полотнами таких мистців, як Юліян Буцманюк, Юліян Крайківський, В. Кубарський, В. Баляс, Д. Дмитренко, Теодор Баран, Лев Молодожанин, який дав клясичні взірці церковної скульптури та вітражів.

Окреме місце займає в цій ділянці мистець Святослав Гординський зі своїм візантійським стилем, — наголошував доповідач маестро Роман Коваль, автор багатої і цікавої доповіді. Він і сам розмалював низку церков в Канаді в модерному стилі. Р. Коваль є теж і будівничим пам'ятника „Голодоморові" у Вінніпегу.

Конференцію Тисячоліття Християнства в Україні відкрив президент УВАН д-р Михайло Марунчак короткою доповіддю п. н. „З печаттю Володимирового духу". Він теж наголосив, що саме в 1987 році минає 90 років від прибуття до Канади першого українського священика-місіонера отця Івана Волянського, який започаткував церковне організоване життя в цій країні.

Закрив конференцію голова Української Наукової Ради Канади та голова НТШ на Канаду д-р Богдан Стебельський, підкреслюючи вклад УВАН і НТШ в ділянку неповторного ювілею Тисячоліття Християнства в Україні.

Конференцію вели д-р Василь Янішевський, англомовна рання сесія, і д-р Євген Рослицький, українськомовна пополуднева сесія.

Конференцію попередила зустріч Гамільтонської організованої громади з членством УВАН та науковцями, учасниками наукових конференцій, які в тому часі відбувалися на МекМастерському університеті. Серед гостей конференції були д-р Петро Глібович, який репрезентував Провінційну Раду КУК, та мгр П. Копачівський від місцевого проводу Комітету Українців Канади.

Велике Плем'я Лісових Чортів

з великим смутком повідомляє своїх Фамілiянтів, Пластову Родину та всю Українську Громаду, що у вівторок, 16-го червня 1987 р. відійшов на Вічну Ватру

визначний і довголітній член

бл. п. пл. сен. керівництва інж.

Михайло Пежанський
(Архидідько Пезьо)

Залишив Дружину Любу та ціле Велике Плем'я Лісових Чортів.

ПАРАСТАС у четвер, 18-го та п'ятницю, 19-го червня 1987 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні П. Яреми, 129 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН у суботу, 20-го червня 1987 р. з того ж заведення о год. 9-ій ранку до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленій Дружині складаємо наше щире і глибоке співчуття.

КУРІННІ ПРОВОДИ
3-го Куреня УПС і 3-го Куреня УСП

Українське Фотографічне Т-во в Америці

ділиться сумною вісткою з Членами і Громадянством, що дня 16-го червня 1987 р. відійшов у Вічність основник і довголітній працівник нашого Товариства

бл. п. інж.

МИХАЙЛО ПЕЖАНСЬКИЙ

Дружині і Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

З глибоким жалем і смутком повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 8-го червня 1987 р. несподівано відійшла у Вічність наша Дорога

ДРУЖИНА, МАМА І БАБУСЯ

бл. п.

ОЛЕНА ГАЙДАМАКА

народжена 17-го травня 1900 р. в місті Харкові, Україна, похована 11-го червня 1987 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Горем прибиті:
чоловік — ЛЕОНІД ГАЙДАМАКА
донька — ІНА з чоловіком АРІАНОМ ДЗЕРОВИЧЕМ
внуки — АНДРІЙ з дружиною ХРИСТЕЮ
ЛЕСЬО

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що в суботу, 6-го червня 1987 р. передчасно відійшов у Вічність в Дітройті, Миш.

наш Незабутній

СИН, БРАТ, ШВАҐЕР, ВУЙКО І ПЛЕМІННИК

бл. п.

ЖДАН СЕНА

народжений 20-го липня 1947 року.

ПАНАХИДИ І ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10-го червня 1987 р. і Тлінні Останки були перевезені на цвинтар Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Горем прибиті:
ЯРОСЛАВ — батько
численна Родина в ЗСА і Україні

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 4-го червня 1987 р. під час експльозії в автомобільному заведенні у Філядельфії, Па. згинув трагічною смертю, проживши 74 роки

бл. п.

ВОЛОДИМИР МАЗУР

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ, які довершили о. шамбелян Михайло Пиріг і о. Павло Харчишин, відбулися 8-го червня 1987 р. з церкви св. Покрови на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Горем прибиті:
дружина — ВАЙОЛА
син — ЛЕВ з дружиною ОЛЕНОЮ
внуки — МАРІЯ з мужем ДІНОМ, МИХАЙЛО й ІРЕНА
брати — ПЕТРО і МИХАЙЛО в Европі
правнуки — ВОЛОДИМИР І ОЛЕНКА
пасерб — МИХАЙЛО ҐРАМЯК з дружиною КАРОЛЕЮ
кузен — ЯРОСЛАВ БОРЩ
свати — МИХАЙЛО І МАРІЯ ОЛІЙНИКИ
ВАСИЛЬ ОЛІЙНИК

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в середу, 17-го червня 1987 р. відійшов у Вічність

наш Дорогий

МУЖ, ШВАҐЕР І ХРЕСНИЙ БАТЬКО

бл. п.

ГІЛЯРІЙ ДІДУНИК

народжений 13-го липня 1911 р. у Котузові, пов. Підгайці, просвітянський діяч в Україні, активний член Визвольного Фронту та інших суспільно-громадських організацій у Дітройті, Миш.

ПАНАХИДИ у похоронному заведенні Бугая у четвер, 18-го і п'ятницю, 19-го червня 1987 р. о год. 7-ій веч.

ПОХОРОН у суботу, 20-го червня 1987 р. о год. 9-ій ранку з церкви НЗПДМ в Гемтремку на цвинтар Мт. Олівет у Дітройті, Миш.

Горем опечалені:
ТЕКЛЯ — дружина
ПЕТРО КІНАШ — шваґер
МАРІЯ КУДРИК-КИСТ
І ДАЄНА ШАРАН — похресниці
ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Митрополит С. Сулик відвідав Менвілл

Учні парафіяльної школи св. Архистратига Михаїла. Христина Васько і Орест Крайник вручають квіти Владиці Суликові.

У неділю, 3-го травня ц.р., відбулася канонічна візитація Митрополита Стефана Сулика в парафії св. Архистратига Михаїла в Менвіллі, Н. Дж.

Біля входу до церкви привітали Владику в супроводі душпастиря о. Павла Лабінського д-р Теодосій Самотулка стародавнім звичаєм — хлібом і сіллю та діти української парафіяльної школи в гарних вишиваних одягаг. Христина Васько й Орест Крайник виголосили вірш-привіт та вручили Владиці китицю рож.

Слідувала Архиєрейська Служба Божа у співслуженні о. Павла Лабінського та при асисті вівтарних дружинників Михайла Васька, Стефана Захарка, Івана Катромбона та Христофора й Михайла Малічишинів. Церкву виповнили вщерть вірні, які в духовній єдності величали Господа співом.

Владика Стефан у своїй проповіді теплими словами відзначив благородні почини душпастиря о. Павла Лабінського та парафіян в будуванні нової церкви. Нав'язуючи до святкування 1000-річчя Хрищення України, Владика пригадав ще про одну визначну подію, коли київський князь Ярослав Мудрий віддав під опіку Пресвятої Богородиці нашу Церкву, державу і весь український нарід на всі часи. Матір Божа повсякчас займає важливе місце в житті українського народу. В часі Св. Літургії багато вірних приступило до Св. Причастя. Многоліттям для церковної ієрархії та парафіян закінчено Богослужбу.

Настрій одушевлення можна було помітити між присутніми, що в тисячолітній традиції зберігають любов та набожність до Божої Матері й передають її своїм дітям. Спільною знімкою та дружніми розмовами з Владикою закінчено цей небуденний день.

Дарія Самотулка

7-ий духовний концерт в Бавнд Бруку

Зі всіх сторін східнього побережжя ЗСА, а навіть і з Огайо, з'їхалися 5-го квітня ц.р. люди на сьомий з черги Великопостний концерт, влаштований Ню Йорк-Ню Джерзьким відділом Української Православної Ліги, що відбувся в Домі Української Культури в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Програму відкрито молитвою „Отче наш", муз. М. Леонтовича, яку виконав хор „Дніпро" з парафії свв. Петра і Павла з Вілмінґтону, Делавер. Цим хором диригував Сергій Ковальчук. Відтак Стефанія Дуткевич, голова окружного відділу УПЛіги, привітала почесних гостей та всіх присутніх і попросила Митрополита Мстислава до архипастирського слова.

У своєму слові Владика повідомив присутніх про підготовчу працю і пляни для урочистого відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України та висловив пройводові і членам Української Православної Ліги признання за їхню відданість рідній Церкві, зокрема за щорічне влаштування духовних концертів.

На концерті були також Митрополит Ізяслав, Первоієрарх Білоруської Православної Церкви, Єпископ Антоній Ню Йоркський, отці Павло Гринишин з Вілмінґтону, Дел., та Іван Наконечний з Парми, Огайо, вони ж духовні дорадники УПЛіги, Еміль Скочипець з Геммонду, Індіяна, — голова УПЛіги, з дружиною, та Валентина Кузьмич, голова Об'єднання Сестрицтв УПЦеркви в ЗСА.

Хор „Дніпро" відкрив свій виступ співом „Хваліте Господа з небес" Римського-Корсакова. Після цього жіночий ансамбль при церкві св. Тройці в Трентоні, Ню Дж., відспівав „Покаяння" А. Веделя.

Місцевий хор при церкві-пам'ятнику в С. Бавнд Бруку відспівав, крім інших двох точок, кант „Ой на горі", обробка Г. Китастого. Солістами були Зіна Старощак, Ліля Павловська та Михайло Невмержицький. Хором диригував Тарас Павловський, під орудою якого співали об'єднані церковні хори на минулих двох концертах.

Відтак хор при церкві св. Вознесіння у Мейплвуді, Ню Дж., виконав із солісткою Раїсою Дідов чотири пісні. Диригував Леонід Харченко. Хор ім. М. Лисенка при церкві св. Вознесіння у Кліфтоні, Н. Дж., під орудою Стефанії Сикоряк виконав кілька піснопінь з солістами Марією Оліщук, Стефанією Сикоряк та Стефаном Татаренком.

Коротко перед перервою несподівано дебютував новостворений діточий хор, яким диригувала Христина Курман з Філядельфії. Надіємося, що цей дебют заохотить інших малих співаків до участи у майбутніх концертах.

Під час перерви співаків гостило місцеве сестрицтво осередку св. Андрія, яке очолює Олександра Белименко.

У репертуарі хору ім. Д. Бортнянського при церкві св. Тройці в Ірвінґтоні, Ню Дж., дириґент Дмитро Олійник, був Ексапостиларій Великої П'ятниці „Розбійник" Н. Никольського. Солістами у виконанні цього славного твору були о. протодиякон Володимир Поліщук, Рафаїл Венке, В. Янюк, С. Ладанай і П. Колинський.

Хор при церкві св. Юрія в Ярдвіл, Ню Дж., відспівав „Покаяння" А. Веделя та „Тобою радується" прот. П. Турчанінова. Хором диригував Микола Галета.

Хор при катедрі св. Димитрія в Картереті, Ню Дж., під орудою Доналда Заворського, виступив із трьома піснями перекладеними з української на англійську мову.

Хор ім. К. Стеценка при церкві св. Покрови в Кліфтоні, Ню Дж., виконав кант Страстей Господніх „Через поле широкеє". Хором диригувала Світлана Тонкошкур.

Перший раз на Великопостному концерті виступив хор катедри св. Володимира у Пармі, Огайо, під орудою Олега Махлая. Поїздка цього хору з далекої Парми була спонзорована їхньою парафією та її прицерковними організаціями. Не тільки присутність хору, але і вміле виконання ним репертуару публіка вітала гучними оплесками.

Мистецьку програму завершено спільним виступом десяти хорів, які разом нараховували понад 200 співаків. Захоплюючим співом під орудою маестра Рафаїла Венке цей збірний хор виконав шість творів, в тому числі „Тропар Володимиру Великому" і „Достойно є" Д. Бортнянського та „Молитву за Україну" М. Лисенка.

Під довготривалі оплески Стефанія Дуткевич, головний організатор концерту, обдарувала заслуженого маестра Р. Венке в'язанкою квітів.

Митрополитові Мстиславу вручено з нагоди його 89-ліття чудовий букет квітів, а об'єднані хори на виголос о. протодиякона Володимира Поліщука відповіли „Многоліттям" Д. Бортнянського. На кінець Владика знову схвалив працю УПЛіги та ще раз промовив на тему недалекого вже Тисячоліття Хрищення Руси-України. Особливу увагу Владика звернув на відслонення і посвячення пам'ятника св. княгині Ольги, що відбудеться 16-го серпня цього року у Бавнд Бруку. До активної участи в цій урочистості, якою вірні Української Православної Церкви започаткують Святий ювілейний рік, Владика запросив об'єднані церковні хори.

Доходи з цьогорічного концерту призначено на Стипендійний фонд ім. Кузьбит-Савчук для українських студентів у ЗСА, на Фонд табору всіх святих та на Український Культурний Центр в С. Бавнд Бруку, Ню Дж.

С. Д.

Помер о. Василь Джиджора

Знову доводиться сповняти прикрий обов'язок та на сторінках нашої газети сповіщати про смерть одного із тих, що на шляху своєї мандрівки були свідками затьмарених хвилин й світлих подій в побутті нашого народу. До таких належав св. п. о. канонік Василь Джиджора, довголітній, бо аж 33 роки парох української католицької церкви св. Юра у північному Пітсбурзі, що відійшов у вічність 24-го травня ц.р., проживши 91 рік.

Св. п. о. Василь Джиджора народився 30-го травня 1896 року в селі Застава у Галичині, Україна. Богословські студії закінчив у Львові та був висвячений 13-го квітня 1930 року. Покійний був ветераном Української Галицької Армії. Свою працю у Христовому винограднику розпочав в Україні, продовжуючи пастирську працю в таборах переселенців, а опісля, тобто від 1950 року, у З'єднаних Стейтах Америки. Від 1951 до 1954 року о. Джиджора був сотрудником в українській католицькій церкві св. Володимира у Скрентоні, Па., опісля у церкві свв. Петра і Павла у Вімердінґу, а у 1957 році став парохом церкви св. Юрія в північному Пітсбурзі, звідкіля й відійшов на емеритуру 1985 року і поселився у будинку „Вознесіння" у Філядельфії.

У 1975 році о. Василь Джиджора одержав почесне крилошанство від Патріярха Йосифа, а в 1984 році Владика Роберт відзначив його звання протоієрея і каноніка.

Покійний був ревним прихильником змагань за патріярхальний устрій Помісної Української Католицької Церкви як теж цікавився та включався активно в наше громадське життя. Він один з основників кредитівки „Самопоміч" у Пітсбурзі, за його господарювання збудовано нову церкву св. Юрія, розмальовано її. Він був також ініціятором будови дому для сеньйорів ім. митр. А. Шептицького, що його святочне відкриття має відбутися у серпні ц.р.

Похоронні відправи відбулись у Філядельфії 29-го травня ц.р. з участю Митрополита Стефана, Владики Роберта, численного духовенства та великої групи колишніх парафіян з Пітсбурґу. Тіло покійного спочило на цвинтарі у Факс Чейсі.

Н. Н.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ПРАВДА ПРО БРЕХНЮ

Незабаром вийде у світ книжка англійською мовою „The Truth About The Lie", автором якої є Роман Дублянища „Дублян", відомий в минулому український спортовець-футболіст, під сучасну пору спортовий журналіст, довголітній кореспондент Ассошіейтед Пресс, директор радієвої програми „Інтернешенел Спортс".

У передмові до цієї книжки автор між іншим пише: „Дійсним завданням цієї книжки є сказати правду про численні брехні, які зробили совєтський спорт таким, яким він є сьогодні, показати, як комуністи обманули світ у спортовій ділянці, як вони ошуканством впхалися до міжнародних компетицій та як їм вдалося брехнею переконати світ про аматорський статус своїх спортовців, хоча в дійсності вони добре треновані й підготовані та добре плачені професіонали".

В цій своїй першій книжці автор детально опрацював зібрані факти про обманне аматорство совєтського спорту і зокрема про участь не-російських спортовців в збірних дружинах, тобто про Російський імперіялізм у спорті.

„Правда про брехню" влучно, цікаво і ревеляційно викриває російські крутійства і брехню, завдяки яким совєтський спорт виконує на міжнародній арені розкладницьку діяльність серед спортовців вільного світу, якою керує відділ пропаґанди ЦК КПСС.

У розділах, особливо „Совєтський чи російський", „За незалежну участь в Олімпіяді", „Совєтський футбол", Роман Дублянница викрив глибоко закорінені внутрішні конфлікти, що їх совєтські спортові політруку старанно закривають перед спортовцями вільного світу.

Манускрипт книжки, що її наклад вже друкується в Канаді, дістав позитивну критику Видавницої й літературної служби Франк Янґ Ентерпрайс, в якій відомий консультант літератури Александер М. Зупсич МБА Вашінґтон університет заохотив автора до остаточного викінчення матеріялу та його публікації. Опис історії совєтського спорту буде цікавий не тільки симпатикам спорту, але і студентам, що вивчають підсовєтську дійсність, як теж людям усіх професій. Треба сподіватися, що українці в Канаді і ЗСА, особливо наші молодечі організації, виявлять зацікавлення тією дуже вартісною та на часі книжкою, саме перед черговою світовою Олімпіядою, що відбудеться — зимова в Кальґарі, Канада, і літня в Суелі, Південна Корея.

УСВТ „Ч. СІЧ" — СКАТС КАРНІ 1:1

У п'ятницю вечером, 5-го червня ц.р., на площі Гарвея в Карні відбулася довгоочікувана залегла зустріч, що мала остаточно вирішити долю цьогорічного чемпіонату Вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, Ню Джерзі. Як показує ремісовий вислід 1:1, боротьба за титул чемпіона продовжуватиметься теж в кінцевих двох рундах сезону. „Січовикам" залишилося ще два змагання з клюбами Н. Дж. „Амерікенс" (на виїзді) і Принстоном у себе вдома. Шкотським футболістам треба відбути останню зустріч на виїзді з Гавел „Кікерс". Висліди цих ігор вирішать, котра із дружин здобуде лаври чемпіона.

Якщо йдеться про звітову зустріч, то в ній явно переважала „Ч. Січ", але саме наші футболісти були близько програші, після цього як в 36-ій хвилині з єдиного наріжного копу шкоти зуміли здобути ведення 1:0. Після цього ґоля господарі, бажаючи втримати цей вислід, зміцнили дефензиву, щільно крили наших напасників, виявляючи при тому їх типову завзятість й гостроту. „Січовики" в свою чергу продовжували винахідливо пробиватися в напрямі воріт господарів і після серії наріжних копів врешті в 83-ій хвилині, черговий, закінчили ремісуючим ґолем, що його ефектовно, головою здобув Сабрій.

Склад „Ч. Січі" в цій грі: Т. Науменко, Ромійо, Павлюс, Сабрій, В. Науменко, Каміка, А. Бакун, Фонґ, Чижович, Ансальмо, Д. Бакун. Провідник Володимир Бакун.

УСВТ „Ч. СІЧ" II — ЕЛИЗАБЕТ С. К. 5:2

Друга дружина „Ч. Січі" відбула свої чергові першенські змагання II-ої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, в яких перемогла високо, вислідом 5:2. Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули: Юрій Ґбур, Михайло Мурся, Борис Науменко, Ярослав Твардовський і Гриць Сергіїв. Крім них в складі дружини виступали: Т. Науменко, М. Алміда, Д. Алміда, В. Саліван, В. Науменко, Б. Ґбур і М. Прайс.

(от)

Українки вдванадцяте здобули чашу Европи ручного м'яча

Київ „Спартак" — Відень „Гіпобанк" 25:17

Були це перші змагання з фінальної серії за чашу Европи, в яких ця славна дружина киянок перемогла у Києві 10-го травня ц.р. чемпіонок Австрії вислідом 25:17. Не зважаючи на підсилений склад тієї чолової австрійської дружини, в якому, між іншими, виступають чільні спортовки з Югославії (Радович і Колар) та Чехо-Словаччини (Фолтинова), українки диктували суперницям свої умови, були мобільніші та переважали технічно.

Київ „Спартак" — Відень „Гіпобанк" 25:20

У відплатних і рішальних змаганнях за цю чашу 17-го травня ц.р. у Відні, киянки знову мали значну ігрову перевагу, не даючи австрійкам жодної можливості на сприятливий для них вислід. Найвизначнішою змагункою Києва була 20-річна Таміла Олексюк, яка здобула найбільше число ґолів. У складі тієї київської дружини виступають: Наталка Митрюк, Ірина Малько, Наталка Русначенко, Ляриса Карло, Світляна Манько, Зінаїда Турчин, Ольга Семен, Таміла Олексюк, Марина Базан, Лариса Полях, Тетяна Горб, Євгенія Товстоган, Валентина Зубко, Вікторія Гарнус, Інна Шевченко, Наталка Турчин.

Крім цього чергового великого успіху на Европейській арені, українки вже здобули 19 раз звання чемпіонок СССР.

Київські футболісти здобули чашу сезону Київ „Динамо" — Москва „Торпедо" 1:1 (5:4)

Ці фінальні змагання за чашу сезону відбулися 18-го травня ц.р. в Москві при участі 30,000 глядачів. Як відмітив у своїй рецензії кореспондент київської „Спортивної Газети" В. Березовський, змагання проходили напружено, були багатими як за змістом, так і ігровими моментами біля воріт. В окремих епізодах, чим ближче до фінального свистка — тим більше тривалих, кияни вели гру швидко, надійно, винахідливо. Про труднощі, що їх змушені переживати київські футболісти, ми вже згадували в „Спортових Вістях" „Свободи". Цим разом згаданий кореспондент натякнув про це і навіть дав заголовок своїй кореспонденції „Перебороли себе й обставини". В нормальному часі вислід був 1:1. Конто відкрив для Москви Ширінбеков в 47-ій хвилині, Бєланів вирівняв для Києва в 81-ій хвилині 1:1. Після нормального часу суддя зарядив серію карних стрілів, в яких ґолі для Києва здобули: Бєланів, Дем'яненко, Балтача, Блохін і Безсонів.

Крім них в складі киян виступали: Чанов, Кузнецов, Рац, Михайличенко, Баль, Яковенко, Євсєєв і Євтушенко.

Порто, Портуґалія, здобуло чашу чемпіонів Европи

Порто, Портуґалія, що у півфіналі двократно перемогло Київ „Динамо" 2:1 і 2:1, у фіналі за чашу чемпіонів Европи вислідом 2:1 перемогло славну в Европі мюнхенську „Баварію" і таким чином здобуло цю чашу.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.